

Но сиромаштъ Мацко не можеше да върви както искаше свободно и скоро, защото ранитъ му го боляхъ по-злѣ като ся мърдаше.

Слѣдъ два часа трайно пътуванье слѣзохъ въ една долина въ дълбинитъ на които отличихъ мъждиво свѣтуканье.

— Видѣли тамо дѣ свѣти?

— Видѣхъ, каза Мацко.

— Да ся опитами ли?

— Да ся опитами.

И тръгнахъ упятены къмъ свѣщитъ.

А когато вече бѣхъ само десетина раскрача далеко, Мацко чу смѣхове и кыкотянія.

— Чуешъ ли Гырджикъ?

— Чужъ! Трѣба да сж нѣкои отъ нашитъ.

— Напрѣдъ! но излека!

И наближихъ. Мацко тури ухо на прозорецтъ и слушаше.

Онѣзи които бѣхъ вътрѣ приказвахъ си и ся смѣяхъ весело и живо.

— Ухъ да ся въере дяволтъ въ кашактъ ти, Тласко!

И ты ефтено ся отърва.

— Бре пустинкый Дѣбко! да не обаждаш на никого ако си ся отдѣбнилъ. Главата ти на плещитъ ти е харизана бре.

— Ами ази бре момчета?

— Ты бре дяволо Калаврезо Мантара, имашъ денье отъ Бога. Да го не казвашъ нито на попа. Ако да не бѣ пристигналъ да ся възсучишъ тамъ въ онзи завой на улицѣтъ, щѣше да правишъ сега поклони прѣдъ Бога ¹⁾.

— Ще гы уплашъ бае Гырджикъ; рече Мацко изникско.

---

1) Значи щѣше да паднешъ убить.